

SLAGKRAFT FRÅN SKOGENS MÖRKER

Trots att jag vuxit upp granne med skogen har jag alltid känt ett obehag inför dess otuktade inre. Vid sidan av mörkerrädslan en oresonlig skogsskräck. Kanske läste jag för mycket i Bröderna Grimm. Som kunde vad som helst hända när stigen spårlöst försvann i ett risigt inferno av rotvältor och undervegetation.

Ändå dras jag med svårtyglad fascination till Lennart Alves skogsbilder. Hans fotografier har en nästan massiv svärta. Men över utan snärjer sig grenar och kvistar mot en himmel så kompakt mörkgrå att den tycks bottenlös. "Lost in the Forest", kallar han sviten på Galerie Leger.

Som Emil Nilsson påpekar i sin sinnrika utställningstext är titeln hämtad från Dantes öppningsfras i "Den gudomliga komedin", och förebådar diktarens nedstigning i helvetet. "Till mitten av hunnen på vår levnads vandring hade jag i en dunkel skog gått vilse och irrat bort mig från den rätta vägen. Hur svår den skogen tycks mig beskriva, så vild och full av snår och oframkomlig att blotta tanken på den väcker fruktan!"

Nu skymtar den ändå här i Alves fotografier. I hans andra nattliga fotosvit, "Being in the Forest", framträder stammar och avbrutna stubbar i blyxtbelysning mot ett ogenomträngligt mörker. Liksom hos Dante blir skogen ett existentiellt tillstånd, fyllt av sökandets vanda.

Samtidigt konstruerar han sina egna kartor över platser där han bott, låter gatunätets linjer likt blindskrift höja sig från det vita papperet. En orientering inte bara i rum utan även i tid, styrd av minnets vindlingar. Det är en suggestiv och mättad utställning, med stark visuell slagkraft.

CAROLINA SÖDERHOLM

Sydsvenskan, 10 mars 2011